

הרמטכ"ל משה לוי (מימין) במטוס נכיד

תמונה למזכרת, שיוכלו לתלות בבית. אחריכך הוא נכנס לכפיר, לקבל הסבר במטוס עצמו. לא בדיוק נכנס. לא סתם קוראים לו מוישה וחצי. מנסה להידחק אל תוך תא הטייס המצומצם. כמעט חצי נשאר בחוץ. הוא מחייך. מקטר שהיהודים הקמצנים חסכו אפילו בגודל של המטוס.

שכונת מצוקה

משה לוי נולד ב-1936 למישפחה עיראקית, שעלתה ארצה רק שלוש שנים קודם לכן. הם גרו בשכונה קטנה, בררוס תל-אביב, עולים חדשים, מישפחות גדודיות. צפיפות. היום קוראים לזה מצוקה, או זה היה סתם עוני. מי היה מאמין שמוה ייצא רמטכ"ל? הסיפור האישי של מישפחת לוי: שש נפשות בחדר אחד, שני ילדים במיטה. מיטבה ושרותים משותפים עם עוד שתי מישפחות, המתחלקות באור תה הדירה. לאבא, גרשון לוי, היה רוכן-ירקות בשוק-הכרמל, אחריכך חנות-כגרים, כשסיים את בית-הספר היסודי, ביאליק. יצא לעבוד. כמו האחים שלו

צה"ל יוצא מלבנון ונכנס לתקופה חדשה. בראשו עומד רמטכ"ל שסיים זה עתה את מחצית תקופת כהונתו – לא מהפכן, לא איש ריב ומרון, אלא איש-ההמשך, שהוא בסדר עם כולם, והמהלך בין טיפות הגשם

החצי השני של מוישה

לפניו. לימודים תיכוניים עשה לוי בערב. בימים עבר כדי לממן את הלימודים וכדי לעזור למישפחה. חיים קשים לנער הצעיר, שאינו מתלונן. כך סיפר בראיון לאיתן הבר בידענות אחרונות. על סיפור חייו, שהתפרסם רק במעט בעיתונות, אפשר לומר שהוא סמל מדינת-ישראל. דור ראשון בארץ, צבר, בן עדות-המיזרח, שהגיע למעלה בכוחות עצמו.

לעומק, ומורגש עד החייל האחרון בשדה. אחריכך לוי אמר שזה לא כלום, צפויים קשים גדולים יותר בעתיד. בתוכנית הסיוע ניקור בטייסת כפיר, קבוצה קטנה של טכנאי-המטוס (גם כנות) חיכו בשורה מתוחה. חיילים וחילות נבעלים מצוחצחות ובמדים מגוונים. לוי ניגש אליהם, שואל שאלות, מתעניין ביציאות הביתה. החיילים עונים בחיל וברעדה, מחייכים במבוכה. צלם הבסיס מצלם. תהיה להם

שקפים. הוא בקי בחומר, יודע בדיוק על מה מדברים. מדי פעם שואל שאלות ענייניות, נכנס לפרטים. מציג בעיות ובעיקר שומע. מתלוננים על הקיצוצים בתקציב. כך בבסיס של חיל-האוויר, כך גם בבסיסים של השריון. לוי אינו מגיב, אפילו מצניע ספק חיוך בראש מורכן. יותר מאוחר סיפר לי אורי, השליש, שהוא רווקא מבסוט שמתלוננים על הקיצוצים. זה אומר שהקיצוץ הוא

רבי-אלוף משה לוי רענן, יושב ליד השולחן. במסיבה לפצועי הצנחנים ממילחמת-הלבנון, ומקבל בצניעות כרטיסי-הגרה שדחפה לידו בלומה, הרס"רית של הצנחנים. 6 בכוכר, שדה-דוב. בחדר קטן יושבים האלופים אמיר דרורי, המפכ"ש (מפקד כוחות-השדה) וחיים ארז, ראש אג"א (אגף אפסנאות). מצחצחים נעליים שחורות ושותים קפה של בוקר. לוי מתייבב בשעה היעודה להמראה. מרים חדשים מגוונים, נעליים מבריקות, כומתה אדומה על הראש. אפשר לחשוב שהחברה מתכוננים למיסדר.

פ עם החליט משה לוי, או תתי אלוף, להפסיק לעשן. הוא הצליח להחזיק מעמד תקופה מסוימת. עד שחזר שוב אל הסיגריות.

זה היה לפני 10 שנים. בלילה הארוך של מלון סבוי בתל-אביב, לוי היה ממפקדי הפעולה נגד הפיראיון, שנחיתו בחוף תל-אביב והתבצרו במלון. הוא ישב במכונית, כיוון עם אלוף-מישנה עוזי יאירי. יאירי עישן סיגריות אחרי סיגריות. באחד השלבים של הלילה החליט יאירי לצאת החוצה כדי לברר מה קורה. הוא הפקיד את הסיגריות שבידו ללוי, והלך לעבר המלון. יאירי נהרג כעבור כמה דקות. משה לוי מצא את עצמו מעשן את הסיגריות שנשארה בידו, מבלי שהרגיש בכך. מאז הוא מעשן קבוע. סיפר לוי: "היינו קשורים הרבה מאוד שנים. נסיבות מותו היו קיצוניות מאוד. היינו אז בחבורת-הפיקוד ליד סבוי. אני מנעתי ממנו להסתובב, לא

מאת ענת סרגוסטי

„רפול“ ו„מוישה וחצי“ ביום חילופי הרמטכ"לים מי הלשין על קשר-הצנחנים נגד אריק שרון?

נוחתים בעובדה. בסיס חיל-האוויר, אישם בררוס הערבה, קרוב לאילת. בסיס גדול, חדש, בניה וכסף אמרי-קאיים. האלוף עמוס לפידות, מפקד חיל-האוויר, בא לקבל את פני הפמליה. נוסעים ללישכת המפקד. מקבלים הסי"כ צה"ל ממצה על הכסיס ועל הפע"ל לוי, נשמע כמו סינית מדוברת. אם הקטל"ג והקמ"ש היו יותר בסדר, או לא היינו צריכים לדאוג לקט"ק, ואז גם המש"ק היה הולך עם הלש"ג. המש"ק היה עובר לקשל"ט, ואז לא היה צורך בקטק"ט וברדר"ס.

לוי מקשיב, מהנהן, לא רושם מילה. זה התפקיד של אורי, השליש. הסברים, מלווים בטבלאות, מוצגים על גבי

בשביל להגן על עוזי, אלא שלא תמיד אנחנו יכולים להועיל בזמן פעולה. פיתאום הוא נעלם לי, בשניות האחרונות לפני הפריצה לבניין. ברגע שהרי דיעו לי שעוזי נפגע, אמרתי לסובבים אותי: מה אתם מבבלים את המוח. הרי הוא לא היה פגום. אחריכך נסענו לאיכילוב. החץ פילח, החץ פילח."

עט אדום ביד שמאל

יש שר בלילה. אחרי יום-עבודה מפרך, שהתחיל ב-5 בכוכר, נראה